

بخت بیک "نوا" میرزادہ نو شعرین (خبرنویس تے یت فارسی تے)

۱۰ جولای ۲۰۲۰

اموم زمون

رہبرات رہنما اموم زمون
مرشد ات پینبوا اموم زمون
لوم تہ صلوات بہ آل پیغمبر،
نسل از مرتضا اموم زمون.
یاخ ڈھد ملک درون ولننگہ چود،
اس توہم فود پناہ اموم زمون
رہبرت ہم مے دین اتہ دنیا رد،
تورد کنہم اقتدا، اموم زمون.
مہش امپڈین گل اس تو فرمونین،
تویت حاجت روا، اموم زمون.
تو مرید باب تو محبت اندیر غرق،
نست مے گھپ اند ریاء اموم زمون.
از تو نورندے، مہش دلین روینن،
گھرم تو مہراند "نوا"، اموم زمون.

اول جون ۲۰۲۰

مو خُونُون

مو خُونُون، ای تو نُون هر جای نمایون،
اس نر اند تا وخت مهش اجداد،
تو یت هم یادگار ات ارث، اس مهش نهن اته مهش داد
خو دُونَمَن تے یت، خو دهم تیر ات مو تر دوشْت تا:
روونم ست خو پاڈ تیر ات، پرآنم ست،
خودر چرتے جهونم ست، لهک تو-رد لوم،
فرا جون، وز خو زارڈ صندوق درون ارمون
مو خُونُون ای مو جسم ات جون
تو وینتاو فا گه مورد ارمون

چسم تر خیر چسم تر مُست،
تر کویبن اته دریا، نی نی نست،
خمارم،
یم مو در گیلے ته بنا خوم رست،
کھی ساوأم فاگه، کودک وز،
تو دُونَمَن تیر کنم بازی یت،
تورد، ارهزم ات شهندم،
تودر گیلے نده مه تهوأم مه نهوأم،
خمارم وُز تو دیدار تیر اته بیمار،
مو احوال اند، مو دهر دین ارد توساُو درمون.
مو خُونُون اے مو جسم ات جون.
تو وینتاو فاگه مو-رد ارمون.

روبنم اس تو خیزند لپ رق ات لپ تر،
فکث ربت یم مو تبپین پهر
خه لهکم چود تو رق کویبن،
توچبنمه یبن تو دریا یبن،
خه نرجیدم خو یبلگه کهلفه وینتم وُز،
وے پوندک تیر خو پیڈ جایبن،
خو یبل ات، یبل چه زهنبن، پناذگه تیر ستوربن،
یبل چه زهنبن غل خو ژاوبن ات خو مال دُوْحِبِن.

فڪٽ يڪبار مو ڇمپن تر پرا نرجيد ،
 بيل تے اُم وز ڇه قد ڪوڊڪ،
 وے چوپون مال پئيداوپن ،
 ڪبندات ميسڪ ڦرهداوپن،
 زريڇين قعقره ڏهداوپن،
 زمهڏ بخل پنيو داو ات ،
 وے ڇوڏم ات غورش ڪر هبتاوپن،
 وے گج وهرگ ، پاڇ پئيداوپن
 اته نهش خاطرات پن از وے مئست ات خير
 بنتئرڇين خبنه يپن پن مس ڇرهنگ قد ڦير
 لهڪ لوڦم دپڦ تمه رد نر؛
 خو زارڏ ات جون ڇريفداو ات،
 مو پيڇرد مس روان ڪش يونسڪ رگوڦين، ات،
 مو دهرڏ لوڦين.
 ڇرهنگ قسمت ،عجب تقدير،
 نه ڦهرڏيم وز رنينتاو ات، نٿ اُم بے غم پتاف اندير،
 ڪو لوڦبت مورد!
 لپ اُم سڏج ڏون جناو بريان
 مو ڇرنون اے مو جسم ات جون
 تو وينتاو ڦاگه موارد ارمون

ارم شچ نهله لپ ٿندر،
 وے آسمون اند بنتئرڇين غل لپ ات،
 پرا وختين مغوند تر همدگر ڇمڪ نه ڏين ،افسوس،
 يو خير مورجا؟ يا يه مئست ڦرنت ات وهنچ هر وم قول؟
 نفهم چيز ارد عقابن چون اته ، بلبل خو انجوتج گول؟
 چيز گه ريچ لوڦم وز نر؛
 فريپتم تر يے غله ملڪ دنت ات سهڻج،
 لپت غله وے دريابين اته آسمون ،
 په هر ڇوند رقدے جابين اُم سفيد ، اي واي ؛
 تو وينتاو مورد نه سود امڪون،
 شچم حيرون ،
 مو زارڏ قين ات، مو يونسڪ بارون جناو،
 تيزد هر مو پيڇ ات بون.

مو خرنون اے مو جسم ات جون
تو وینتاو فاگه مورد ارمون.

ترو فک چیز فریوان ات شکر ڈهد نست،
اي واي،
مے عشق ات، خیر اته ژیوجین درون،
نست نور اته گهر مے،
مے سقره ات گل اند بوی نست،
طبیعت ڈستنیج نست ید،
فکت چورجن،
دے بوی در ورغ فایده تویج،
بنتئرخبین بن پے آسمون میرخ، یاترخوڈم
دے انسون، دے حیون ات زمهذبین تویج
فکت گهپ تیزد ته تر فایده ات،
هرخوند مهش ڈهذهم جون،
محبت نست، صداقت تویج، رفاقت مورج،
دون جهت لوم،
تو دورند ذهم خو بنهب تا، رخ،
"نوا" دهرذبین ته سپن درمون.
مو خرنون اے مو جسم ات جون.
تو وینتاو فاگه مو ارد ارمون

ماییم و هر پیادمد شبرنگ این دیار
در انفجار کشته شوي یا که انتحار،
این برزخ که مالک دوزخ خریدہ است،
میدان بازی است و ره یی جنگل شکار،
در چنگ شوم کشمکش هیهات خاک شد،
فرهنگ پر صلابت یک خلق نامدار،
میراث دار حکمت و دانایی و غرور،
افتاد در اجاره یک مشت لاشخوار،
از قطره قطره خون شهیدان این وطن،
گردیده کوه و دشت و دمن شام لاله زار،
ای افتاب گرم شو و روشنی ببخش،

بر جانهاي يخ زده يي سرد بي بهار،
اي کاروان باديه يي عشق و روشني،
برخيز با درفش ظفرمند و با وقار،
بهر نجات خلق و وطن همصدا شويد.
وقت درنگ نيست مکاريد، انتظار.

کابل - جوزاي ۱۳۹۶